

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/86/2019
Identifikačné číslo spisu: 6709207824
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6709207824.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu 1/ E. D., bývajúceho vo V., E.. B. Č.. XXXX/XX a žalobcu 2a/ I. E., bývajúceho vo V., E.. B. Č.. XXXX/XX, 2b/ D. D., bývajúcej vo V., V. Č.. XXXX/XX, proti žalovanej SEKIER, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP č. 37, zastúpenej Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP č. 37, o neplatnosť výpovede nájmu bytu, o dovolaní JUDr. Jána Krnáča proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. septembra 2011 sp. zn. 14 Co 314/2011, takto

rozhodol:

Pripúšťa, aby do konania na miesto žalobkyne 2/ V. D., zomrelej XX. G. XXXX vstúpili právni nástupcovia E. D., nar. X.XX.XXXX, I. E., rod. E., nar. XX.X.XXXX, bývajúci vo V., E.. B. Č.. XXXX/XX a D. D., nar. X.X.XXXX, bývajúca vo V., V. Č.. XXXX/XX.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 15. augusta 2011 č. k. 17 C 127/2009-216 nepriznal súdom ustanovenému zástupcovi žalobcov, advokátovi JUDr. Jánovi Krnáčovi náhradu trov konania. JUDr. Ján Krnáč bol ustanovený žalobcom na ich žiadosť po priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov na zastupovanie v dovolacom konaní uznesením z 10. septembra 2010 č. k. 17 C 127/2009-183 (žalobcovia podali dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. mája 2010 č. k. 12 Co 75/2010-151, ktorý potvrdil uznesenie Okresného súdu Zvolen zo 7. decembra 2009 č. k. 17 C 127/2009-114, ktorým neprerušil konanie z dôvodu, že konanie vedené na tom istom súde pod sp. zn. 17 C 233/2009 sa týka iných účastníkov, ako aj predmetu konania, v ktorom sa nerieši otázka, ktorá by mohla byť význam pre rozhodnutie súdu v konaní o neplatnosť výpovede z nájmu. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov zastúpených súdom ustanoveným advokátom uznesením z 30. júna 2011 sp. zn. 3 Cdo 3/2011 odmietol a žalobcov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť do 3 dní žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 41,60 € na účet právneho zástupcu

žalovanej. Súdom ustanovený advokát JUDr. Ján Krnáč požiadal štát vyúčtovaním doručeným súdu prvej inštancie 20. júla 2011 o úhradu 215,25 € z titulu odmeny a výdavkov za zastupovanie žalobcov v dovolacom konaní. Súd prvej inštancie prípisom oznámil advokátovi, že nebude o vyúčtovaní rozhodovať a advokáta odkázal na postup v zmysle § 149 ods. 2 O.s.p. Súdom ustanovený advokát trval na rozhodnutí o jeho procesnom návrhu na priznanie odmeny.

Súd prvej inštancie uznesením z 15. augusta 2011 č. k. 17 C 127/2009-216 rozhodol o nepriznaní tejto náhrady advokátovi JUDr. Jánovi Krnáčovi, čo odôvodnil § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. Poukázal na to, že z uvedeného ustanovenia vyplývajú dve možnosti; ak je konanie právoplatne skončené a účastník zastúpený ustanoveným zástupcom bol v konaní úspešný, je to súd, ktorý prizná ustanovenému zástupcovi náhradu trov konania voči neúspešnému účastníkovi, a ak tento účastník v konaní úspešný nebol (čo je aj tento prípad, keďže dovolanie žalobcov bolo odmietnuté a žalobcom bola uložená povinnosť zaplatiť trovy konania žalovanej), je to Centrum právnej pomoci, ktoré podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní prizná advokátovi náhradu trov konania po skončení zastupovania na základe jeho vyčíslenia.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie JUDr. Jána Krnáča uznesením z 26. septembra 2011 sp. zn. 14 Co 314/2011 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil. Uvedol, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď ustanovenému advokátovi náhradu trov konania nepriznal a odkázal ho na Centrum právnej pomoci, ktoré mu v správnom konaní náhradu trov konania prizná.

3. Proti tomuto uzneseniu podal dovolanie súdom ustanovený advokát JUDr. Ján Krnáč, ktorý prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. (pozn. súdu v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd odmietol rozhodnúť o uplatnenej odmene a hotových výdavkoch súdom ustanoveného advokáta, keď ho odkázal na uplatnenie a rozhodnutie pred iný orgán (t. j. Centrum právnej pomoci), ktorý však občianske súdne konanie nevedie, advokáta do tohto konania za právneho zástupcu neustanovil (advokát nebol v žiadnom vzťahu k tomuto orgánu, a ktorý nemá ani k dispozícii príslušný súdny spis o konaní). Mal za to, že predmetom vyčíslenia v zmysle jeho podania z 19. júla 2011 bolo uplatnenie odmeny a hotových výdavkov (trov konania) advokáta voči štátu za zastupovanie účastníkov, teda nie náhrada trov konania účastníkov, ani advokáta, keďže inštitút náhrady trov konania sa spravuje inými pravidlami a iným režimom ako samotné platenie trov konania. O tomto uplatnenom nároku advokáta súd prvej inštancie (a ani odvolací súd) nekonal a nerozhodoval (resp. ho subsumoval pod náhradu trov konania). Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júna 2010 sp. zn. 2 Cdo 205/2009, v zmysle ktorého z § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že osobou oprávnenou na náhradu trov konania môže byť len účastník konania a z tohto ustanovenia nevyplýva pre advokáta také procesné postavenie, na základe ktorého by sa on sám vo vlastnom mene mohol domáhať priznania alebo nepriznania náhrady trov konania. Mal tiež za to, že odvolací súd potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie založil na iných dôvodoch a právnych záveroch, než okresný súd. K takým záverom sa dovolateľ nemal možnosť vyjadriť. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 137/2009. Namietal tiež kvalitu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa postavil v odôvodnení k veci všeobecne a mechanicky, bez hlbšej analýzy a kontextu k predmetnej veci, bez vysporiadania sa s ťažiskovými a podstatnými problémami a súvislosťami, preto je nedostatočné a nepreskúmateľné. Konanie považoval z toho dôvodu aj za postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), poukazujúc na R 111/1998. Rozhodnutie tiež spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., keď súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., keďže ako súdom ustanovený advokát v zmysle O.s.p. splňal podmienky na priznanie odmeny v zmysle § 140 O.s.p. (a nie centrom podľa zákona č. 327/2005 Z. z.) a jej zaplatenie štátom (resp. súdom). V zmysle tohto ustanovenia povinnosť štátu platiť advokátovi odmenu a hotové výdavky za zastupovanie a právo advokáta na zaplatenie tejto odmeny a výdavkov neboli žiadnym spôsobom obmedzované a nepodliehali výsledku konania, ustanovenie nezužovalo a nepripúšťalo ani možnosť, aby štát túto svoju zákonnú povinnosť preniesol na iný subjekt (napr. na neúspešného nezastúpeného účastníka konania zaťaženého povinnosťou náhrady trov konania

úspešnému zastúpenému účastníkovi). V prípade ustanovenia právneho zástupcu účastníkovi konania súdom, ako tomu bolo aj v danej veci, platí pre rozhodovanie o odmene a hotových výdavkoch advokáta odlišný právny režim v porovnaní s právnym zástupcom, ktorého si účastník zvolí sám, a ktorého odmenu aj sám účastník hradí a len v prípade úspechu sa jeho odmena stáva súčasťou náhrady trov konania v zmysle § 151 O.s.p. Dovolateľ poukázal na rozdiel v odmene advokáta za zastupovanie a v práve na náhradu trov konania, ktoré závisí od úspechu v konaní. Mal za to, že v danom prípade sa nejedná o náhradu trov konania v zmysle úspechu, ale o priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov súdom ustanovenému advokátovi, ktorý nárok upravovalo ustanovenie § 140 ods. 2 O.s.p. a nie § 149 ods. 2 O.s.p., ktoré z hľadiska systematického začlenenia a výkladu nadväzuje na § 149 ods. 1 O.s.p. riešiaco otázkou náhrady trov konania medzi samotnými účastníkmi konania a nie platenie nároku štátom ustanovenému právnemu zástupcovi na odmenu a hotové výdavky. Poukázal na stav právnej neistoty vyplývajúci z dôvodovej správy k zákonu č. 495/2009 Z. z., ktorá vo vzťahu k § 15 zákona č. 327/2005 Z. z. tvrdila, že v prípade neuhradenia náhrady trov konania neúspešným nezastúpeným účastníkom by advokát mal iniciovať exekučné a konkurzné konanie a až v prípade neúspešného skončenia týchto konaní by sa advokát mohol obrátiť na centrum s požiadavkou na náhradu trov. V prípade náhrady trov konania centrom sa však zaviedli limitujúce ustanovenia pre odmenu advokáta upravené vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. (§ 14a až 14e; ide o nižšiu hodnotu než je tarifná odmena v zmysle § 10 aplikovaná súdom v zmysle § 140 ods. 2 O.s.p.). Povinnosť štátu (súdu) na zaplatenie odmeny a výdavkov advokátovi zakotvená v § 140 ods. 2 OSP sa v inej právnej úprave § 15 zák. č. 327/2005 Z. z. v znení zák. č. 495/2009 Z. z. vykladá rozporuplne a nekompatibilne, iba ako určitá garancia štátu za náhradu trov právneho zastúpenia, iným orgánom než súd, v inom rozsahu, v inej výške a za iných podmienok. Subsumovanie posudzovaného prípadu prvostupňovým súdom pod § 15 ods. 2 veta prvá zákona č. 327/2005 Z. z. a odvolacím súdom pod § 15 ods. 2 veta posledná zákona č. 327/2005 Z. z. sa javí ako nenáležité a nedôvodné. Dovoláním napadnutý postup a rozhodnutia súdov zasahujú aj do základných práv a slobôd advokáta, predovšetkým sú v rozpore s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z uvedených dôvodov žiadal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie; zároveň si uplatnil právo na odmenu a hotové výdavky spojené s dovolacím konaním.

4. Žalobkyňa 2/ V. D. v priebehu dovolacieho konania dňa 21. júla 2019 zomrela. Podľa oznámenia notára Petra Michaličku, so sídlom Notárskeho úradu v Detve, A. Hlinku č. 3465/19A, zákonnými dedičmi po žalobkyni sú manžel E. D., ktorý je v tomto spore žalobcom 1/, syn I. E. a dcéra D. D.. S uvedenými právnymi nástupcami zomrelej žalobkyne 2/ preto dovolací súd pokračoval v dovolacom konaní.

5. Dovolanie bolo podané do 30. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 písm. b/ CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnený subjekt zákonom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení meritórneho dovolacieho prieskumu.

7.1. Dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania [napríklad vzhľadom na nesplnenie osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.)], ani pre odmietnutie dovolania [z niektorého

dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 243c O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ až d/ O.s.p. (napríklad preto, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nebol tento opravný prostriedok prípustný)], vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

7.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

8. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 7.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

9. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

10. V danom prípade je dovolaním napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie ustanoveného zástupcu žalobcov smeruje proti uzneseniu, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., preto prípustnosť jeho dovolania z týchto ustanovení nevyplýva. Prípustnosť dovolania voči uzneseniu o trovách konania bola ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. výslovne vylúčená. Dovolací súd nad rámec vyššie uvedeného poznamenáva, že podľa § 239 ods. 3 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu o trovách konania vylúčené aj vtedy, ak by dovolanie smerovalo proti uzneseniu uvedenému v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.

11. Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. najvyšší súd skúmal, či v konaní nedošlo k závažným procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

11.1. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

11.2. Dovolateľ namieta, že súdy mu v konaní odňali možnosť pred súdom konať. Dovolací súd preto uvádza, že dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť realizovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Treba ale poznamenať, že nie každý procesne nesprávny postup súdu má za následok (až) procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 144/2014, 3 Cdo 156/2014, 3 Cdo 74/2015). Vždy treba mať na zreteli, v akom štádiu konania a k

akej nesprávnosti došlo, prípadne aké mala táto nesprávnosť dôsledky.

12. Dovolanie by vzhľadom na uvedené bolo procesne prípustné len, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p., pričom dovolateľ namietal odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že svoje rozhodnutie odvolací súd riadne neodôvodnil (urobil ho nepreskúmateľným).

12.1. K námietke dovolateľa, že dovolaním napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladala len „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V súvislosti s predmetnou námietkou dovolateľa treba mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu vytvára ich organickú jednotu. Súdny v odôvodneniach svojich rozhodnutí citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu nedáva v danom prípade podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. nebolo možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Dovolaním napadnuté uznesenie totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, dôvody prvoinštančného rozhodnutia vedúce k nevyhoveniu nároku advokáta, obsah odvolania i záver o správnosti úvah, na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. V zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Preto dovolací súd považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za riadne zdôvodnené, a teda za presvedčivé.

13. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté inou vadou konania a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (viď napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013).

14. Na základe uvedeného možno uzavrieť, že v danej veci dovolanie ustanoveného advokáta nebolo prípustné podľa § 239 O.s.p. a neboli zistené ani podmienky prípustnosti podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd preto dovolanie ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

15. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.